

Izhaja

vsak četrtek, ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za in s e r a t e se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovec,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXV.

V Celovec, 3. maja 1906.

Štev. 18.

Volilna reforma v državnem zboru.

Ko se je po velikonočnih počitnicah zopet sešel državni zbor, je bilo pač prvo vprašanje vsakogar, kdor se le količkaj zanima za javne zadeve, kaj bo neki z volilno reformo. Mnenja so bila pač zelo različna, a skoraj vsi „boljši“ politiki so trdili, da ne bo dolgo, da bo volilna reforma pokopana z ministrskim predsednikom Gautschem vred. Kakor se poroča, pa je izrecna volja cesarjeva, da se uvede volilna preosnova in da ostane baron Gautsch toliko časa na krmilu vlade. Gautsch se je o tej stvari izrazil nasproti nekemu poslancu: „Direktna cesarjeva želja je, da postane volilna preosnova tudi postava. Zastaviti hočem vse moči, da izvedem to cesarjevo željo.“ Kaj namerava storiti Gautsch pozneje, je razvidno iz njegovega truda, da bi pridobil odlične poslance raznih strank zato, da bi prevzeli ministrska mesta. V tej zadevi so se vršila že razna pogajanja med ministrom Gautschom ter češkimi, poljskimi in nemškimi poslanci. Čudno je le, da Gautsch vedno in vedno odriva Jugoslovane, ki imajo v državni zbornici tudi odločujoče število poslancev. S tem, ako bi pridobil najmočnejše stranke zato, da bi poslale svoje ljudi v ministrstvo, bi si zagotovil ministrski predsednik ugotovljenje volilne reforme, ali, kakor je videti, ne marajo stranke kar tebični menič slediti Gautschevim vabilom, temveč si hočejo ravno z volilno reformo zagotoviti trdno stališče v bodočem političnem življenju.

Volilna reforma je v odseku. In kakor je bilo pričakovati, ni z vladno predlogo zadovoljna nobena stranka. Že razprava v zbornici je pokazala, da bodo Nemci napeli vse sile, da bi dobili nadvlado nad ostalimi avstrijskimi narodi, in v odseku se vidi sedaj isto. Poleg njih so najmanj zadovoljni z vladno predlogo Poljaki. Da bi ugodil nezadovoljnejšem, izjavil je baron Gautsch, da se bo število poslancev pomnožilo za 24. Od teh bi dobili Nemci 12 poslancev, Poljaki 10, Čehi 1 in Italijani 1. Izmed novih nemških poslancev naj bi eden odpadel na — Kranjsko! Peščica Kočevarjev naj bi dobila svojega nemškega poslanca! Na ta način bi znašala slovenska večina v zbornici le še tri glasove. Ali Nemci niti s tem še niso zadovoljni ter zahtevajo,

da se jim da 14 novih poslancev namesto 12, Poljakom pa samo 9. Tako bi bilo število slovenskih poslancev izenačeno s številom neslovenskih. Nadalje zahtevajo Nemci štiri ministrska mesta in sicer tri za svobodomiselnih, enega pa za konzervativne stranke.

Kakor smo že rekli, se Jugoslovani niti najmanj upoštevali pri vprašanju oddaje ministrskih mest, ravno tako, kakor se nas je popolnoma prezrlo pri razdelitvi novih poslanskih mandatov. Niti besedice namreč ni bilo čuti o naših koroških razmerah, nihče se ni spomnil nas koroških Slovencev, katerim bi zadala vladna volilna reforma smrtni udarec. Kranjskim Nemcem, ki so raztreseni po celi deželi, ki tvorijo komaj 5 odstotkov deželnega prebivalstva, naj se da en poslanec, več kot še enkrat toliko koroških Slovencev naj pa ostane brez poslanca! Ravno tako kakor z nami koroškimi, se je zgodilo tudi s štajarskimi Slovenci: tudi o njih ni bilo čuti, da bi se jim število zastopnikov v državnem zboru pomnožilo. Vlada nas torej res hoče ubiti!

Kaj pa bodo storili slovenski, oziroma jugoslovanski poslanci nasproti temu ponovnemu zločinu na obstoj slovenske narodnosti na Koroškem in Štajarskem? Na to vprašanje vidimo vsaj nekaj odgovora v ljubljanskem „Slovcu“ z dne 26. in 27. aprila. Tu se pravi: „Govorica o posebnem mandatu za kranjske Nemce je baje prazna želja nemške gospode. A če se to namerava in ostanejo volilni okraji na Koroškem in Štajarskem, kakor so jih vladi vsilili naši narodni nasprotniki, potem je v istem trenutku tudi za »slovensko zvezo« dano povsem drugo stališče.“ — „Z ozirom na poročilo, da je ponudila vlada kranjskim Nemcem eno poslaniško mesto, izjavljajo Jugoslovani, da o tej koncesiji Nemcem ne more biti niti govora. Proti nakani, da se prepusti kočevski mandat Nemcem, se hočejo najodločnejše boriti.“ — Kaj naj torej sklepamo iz teh izjav? Ali je „Slovenski zvezi“ dano drugo stališče šele tedaj, ako ostane vlada pri tem, da se da kranjskim Nemcem en mandat in ostane na Koroškem in Štajarskem pri starem, ali bo zavzela „Slovenska zveza“ tudi drugo stališče, ako se tudi kranjskim Nemcem ne da mandata? Ali se bodo Jugoslovani najodločnejše borili samo proti nemškemu mandatu na Kranjskem, ali če ta odpade, ravno tako tudi za slovenske mandate

na Koroškem in Štajarskem? Ali je odločna borba za te mandate mogoča le v zvezi z borbo proti nemškemu mandatu na Kranjskem?

Izjavljamo tu še enkrat, da koroški Slovenci mandata, ki ga nam je kot „našega“ odločila vlada, nikakor ne moremo smatrati v resnici za našega. Ta mandat je negotovnejši, kakor pa dosedanji celovško-velikovški. Na tridesetih shodih je govorilo slovensko ljudstvo koroško svojo odločno besedo ter zahtevalo, da dobi tri ali vsaj dva gotova slovenska mandata, ter je ob enem pozvalo slovenske poslance, da v nasprotnem slučaju glasujejo proti vladni predlogi. Kaj naj si torej sedaj mislimo, ko se že takorekoč baranta splošno za posamezne mandate, ko Italijani hočejo še en mandat na Goriškem, ko se za Solnograško zahteva še en mandat, ko se celo za Kranjsko zahteva en nemški mandat, o naši nad vse upravičeni zahtevi pa nikjerni niti govora!? Popolnoma upravičeno izražamo tu svojo bojazen, da se je vrglo naše zahteve v kot, da se je prešlo preko našega glasnega klika po pravici na stari dnevni red — zatiranje naše narodnosti! Ta popolni molk govori za nas cele knjige — da smo koroški Slovenci najbrž pokopani za večno.

Mi smo storili svojo dolžnost! Cela slovenska Koroška je vstala proti nameravanemu vladnemu atentatu na obstoj slovenskega naroda na Koroškem! In morda se sedaj misli, da je to že dovolj! Ne! Ravno tako, kakor smo mi odločno govorili na naših shodih, kakor so naše slovenske občine odločno stavile iste zahteve, tako tudi sedaj najodločnejše zahtevamo, da se o naših zahtevah izpregovori odločno, javno beseda na kompetentnem mestu!

Naj pač jugoslovanski poslanci ne pozabijo, da je sedaj od njih odvisna prihodnost celega slovenskega naroda!

Gospod Palla pri delu!

Slovcem na Koroškem se prorokuje smrt in pokop. Res, kdor pozna natančneje naše tužne razmere, bi skoraj pritrđil takemu prerokovanju. Naš najhujši sovražnik je nesrečni šolski zistem, po katerem naj se slovenski otroci vzgojujejo edino v tuji nemščini, češ, da bodo srečni le

Podlistek.

Izgubljena krona.

(Iz češkega.)

Na ozki brvi, ki je peljala čez deročo strugo, je stal Ratmir Kazinski. Srepa je zrl ne nekaj belega, ki se je bliščalo na grajskem balkonu.

Ali vidijo njegove napete oči znabiti več kakor oči drugega zemljana? . . .

Kazinski je bil lep mladenič, odkritosrčnega in prijaznega vedenja. Za lepim, prostim čelom je tičala marsikatera fantazija. Oblečen je bil burno; hlače so mu bile prekratke, rokavi na suknji ozki. Ali to ni škodovalo mladeniču. Njegovo krepko telo je prišlo tembolj do veljave.

Ko se je skrilo ono belo na grajskem balkonu, se je tudi Ratmir obrnil in odšel čez brv dalje v gozd.

„Oho, Ratmir!“ zakliče nekdo njegovo ime. „Poljubljaj roko, gospod župnik“, odvrne Ratmir in se odkrije.

„S študiranjem torej ni nič? vpraša župnik. „Ne. Ni podpore! Škoda!“ pristavi čez nekaj časa. „Študiral bi rad, a domači morajo tudi živeti.“

Župnik se zamisli. „Da, da, je že pač tako. Če bi jaz mogel . . . Ali moje sestre otrok porabi vse, kar si pritrgam.“

„Velečastiti ste že tako dovolj storili za-me.“ Za nekaj hipov reče župnik:

„Poskusil bom pri gospodi. Znabiti dá kako podporo, da lahko greš v slikarsko akademijo. To bi bilo žalostno, ako bi pustili, da tak talent ovne. Da, da! Poskusil bom . . . le zanesi se na me! Do tedaj pa z Bogom!“

In častitljivi mož napravi nekaj dolgih, energičnih korakov, kot bi takoj hotel iti v grad.

„Ratmir, prinesi mi prej nekaj tvojih slik in risarij, da bom imel pokazati pri gospodi, razumeš?“

Ratmir mu da, kolikor jih je imel slučajno pri sebi.

„Sedaj pa zdrav! . . .“

Sedaj se šele ločita. Župnik koraka zamišljeno naprej, Ratmir pa drvi domov, kot bi koga preganjal.

V sobi pri Kazinskem je bilo vse lepo urejeno. Miza, pogrnjena s snažnim prtom, z duhtečim šopkom na sredi. To vse je bilo pripravljeno v čast male komtese, grofove hčerke, ki je javila, da pride pogledat. Sedaj je sedela za mizo. Osem otrok jo je pa gledalo okrog mize s prstom v ustih, kakor kak svetovni čudež.

„Kaj pa piše?“ vpraša komtesa in razgrne velik popisan papir.

„Dobro mu gre in profesor je zelo zadovoljen z njim. In mnogo se ima učiti, piše, in zelo hvaležen je za dobrote“, govori ženica, mati Ratmira. „Milostljivo komteso pozdravlja tolikokrat in na izkazano dobroto nepozabi, dokler bo živ.“

Mala gospica nekoliko zardi ter bere pazljivo pismo do konca. In ko je že prebrala do konca, obvise ji oči še dolgo na podpisu.

„Sedaj slika neko veliko podobo“, reče zamišljeno komtesa.

„Da! . . . Ali ne razumemo ga prav,“ reče mati z nekakim ponosom.

„Kaj pa slika?“

„Mislim . . . tako je namreč rekel . . .“

„Zgubljeno krono“, pomaga Fran starejši sestri. „Začel jo je že, ko je bil še doma. Bil je kralj, ki je drvel le za zemeljskim bogastvom in srečo. Ko je nekoč iskal srečo, izgubi svojo krono. Zmujen, žalosten in reven jo išče po gozdih in pustinjah. Krona je pa padla v cvetni grm, kjer je bila popolnoma skrita med listjem in cvetjem, varovana od trnja. Pri tem cvetnem grmu pa je sedela lepa devica ter si pletla venec iz rož. Kralj pride mimo in zagleda devico. Sedaj šele spozna, da je najlepša krona ona, katero plete ljubezen iz cvetja. Moč in bogastvo pomeni zlato krono, pa tudi vzbuja zavist, sovraštvo in sebičnost. Kralj pusti zlato krono med trnjem in vzame ono iz rož, kojoj mu je dala devica na glavo.“

Komtesa gleda zamišljena pred se, pokima z glavo in molči.

„Podoba pride na razstavo“, reče ponosno mati. „In ako bo prodana, je rekel, pojde v Rim, nam pa pošlje denar, da si kupimo kravico.“

„Ali pojdeva, komtesa?“ vpraša guvernanta angleški. Med bosonogimi otroci se ni počutila posebno dobro.

Gospica se vzdigne.

„Da bi jo le prodal“, reče prijazno materi. „Zelo ponosna bi bila nanj. Postal bo še velik umetnik.“

tedaj, če bodo znali nemški. Človeku se že studij, odgovarjati vedno na iste napade, ponavljati vedno isto pesem: Nemško učiti in ponemčevati, nemško znati in nemškutar biti ni eno in isto. Vendar pa je treba naše narodne može zmiraj na novo opozarjati, kako neodkritosrčno in oblastno postopa z njimi šolska oblast. V zadnjem „Miru“ smo brali, da hočejo vsiliti nemški pouk zdaj tudi otrokom vrle narodne šmihelske občine. Sovražnik se je lotil glavne trdnjave, za njo bodo sledile druge.

Pomislite, kmetje, do kod vas hoče pripraviti toliko hvaljena utrakvistična šola! Hinavsko so vam zatrjevali, da se bodo naučili otroci nemščine na podlagi materinega jezika, a ta postavno zajamčeni pouk se krči vedno bolj in bolj; dostikrat poučuje slovensčino učitelj — Nемец (!), ki mora še-le otroke popraševati, kako se to ali ono zove slovenski!! Gotovi slučajji so nam znani; če hočete, g. Palla, vam ustrežemo. Polagoma se slovenske ure kot nepotrebno zlo opuščajo, kakor se je zgodilo na pr. v Tinjah, šola se čez noč nemško organizira, slovenskih ur potem ni več treba, tudi prvencem se vliva tuji jezik z velikim „trahtarjem“. Otroci se še toliko ne naučijo, da bi znali v svojem materinem jeziku pisati in brati, in ker mislijo vendar slovenski, so popolnoma neizobraženi, nič boljši, kakor analfabeti, to so taki, ki sploh nikdar niso hodili v šole. V krajih bližje Velikovca in Celovca, kjer so ljudje v neposredni dotiki z nemškimi meščani, se privadijo sicer nemškega jezika, pri tem pa zaničujejo svoj materni jezik. Tako so vajeni že iz šolskih klopi, kjer so bili dostikrat kaznovani, „weil sie windisch gesprochen haben“, ker so — čuj! — slovensko govorili! Kmetje, vzgojevanje janičarjev je „fortšrit“, ki ga vam ponuja nemška gospoda! Kaj storiti?

Tinjčani so jeseni nabrali nad 80 podpisov, s katerimi so izjavili, da niso zadovoljni s sklepom krajnega šolskega sveta, naj se upeljejo že v prvem razredu popolnoma nemške učne knjige. In kaj se je zgodilo? Sklep krajnega šolskega sveta, kjer vlada vsemogočni učitelj Kulnig, je bil od višje šolske oblasti potrjen, ugovor kmetov-poseselnikov ni pomagal nič. Prišel je preiskovat šolski nadzornik g. Juvan iz Velikovca, a našel je, da se otroci prav dobro učijo po nemški začetnici, čeprav, kakor sem slišal, skoraj polovica otrok te knjige še imela ni!! Če je to zadnje res, se nam vsiljuje prepričanje, da je bilo Juvanovo preiskovanje le navidezno, le pesek ljudem v oči; v resnici je bila nemška učna začetnica že prej potrjena! Tinjski kmetje torej nič niso dosegli! Kaj pa šmihelski? Tam se je odločno ustavil usiljevanju novega učnega reda sam krajni šolski svet, in čuj! G. Palla jim je namignil, da morajo tiho biti, ker ima krajni šolski svet samo „beratende Stimme!“ — G. Palla torej ravna, kakor je ravno volje, oziroma kakor se mu zdi ugodnejše za ponemčevanje koroških Slovencev. Nemškutarskemu tinjskemu šolskemu svetu pritrđi, ker mu je govoril iz srca, šmihelskemu nasprotuje, ker ni njegovih misli.

G. Palla, povejte nam, niste tudi vi mož, postavam podvržen? Ne veste, da ima učni jezik določevati deželna šolska oblast v okviru po-

stavno določenih mej, po zaslišanju tistih, ki vzdržujejo šolo? Razumete! Vi, gosp. Palla, niste kak vsemogočen paša na Turškem, ampak c. k. šolski nadzornik za Koroško, ki je del Avstrije, civilizirane države, katera določuje v čl. 19 svojega temeljnega zakona, da ima vsak avstrijski narod pravico, vzgojevati svoje otroke v svojem jeziku! G. Palla, ko bi bili nekoliko bolj pravični, bi morali te določbe ne samo znati, ampak bi se jih morali sami držati in se po njih ravnati! Kako dolgo bomo morali še potrpeti z vami?

Vi pa, vrli šmihelski kmetje, bodite stano vitni in trdni kot skala! Ohranite si dobro ime vnetih, značajnih Slovencev! Postava je na vaši strani, le da je gg. c. k. uradniki nočejo izvrševati! Prišel pa bo tudi še čas, ko bo odklenkalo njihovu tiranskemu gospostvu in jih bo veter zanesel tja, kjer poper raste.

Koroške novice.

Odbor „Katol.-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“ se je sledeče sestavil: Dr. Janko Brejc, predsednik; Franc Grafenauer, podpredsednik; Anton Ekar, tajnik; msgr. Val Podgore, blagajnik; Gregor Einspieler, dr. Lambert Ehrlich, Matej Prosekar, Josip Rozman, Janez Vošpernik, odborniki; Jos. Dobrovč, Franc Kobentar, Ivan Ure, namestniki.

„Kärntner Wochenblatt — umira.“ Ni dolgo temu, kar je pisec teh vrstic slišal na lastna ušesa v neki prav dobro obiskani celovški gostilni, da „Kärt. Wochenblatt“ že dela zadnjo oporoko, in to vest potrjuje v gotovem oziru tudi petkova številka „Wochenblatta“. Piše namreč, da se po Celovcu širi omenjena vest ter prstavlja prav klaverno, da njemu ni nič znano o tej stvari, prav čisto nič! Najboljše pri celi stvari pa je, da zvrča „Wochenblatt“ te vesti na nemške nacionalce, ker pravi, „da se ne dela proti njemu samo z očitno klerikalne strani“. Celi odstavek je pisan v res tako klaverno-pobitem duhu, da smemo v kratkem pričakovati resnega poloma. Se pač uresničuje, da vpitje in zabavljanje ne vzdržuje lista, temveč dejanska požrtvovalnost, katere pa pri vsenemcih ni!

V svinjaku! Vse kar je prav! Če imaš nasprotnika, saj se mu pove lahko poštenih v lice v taki obliki, da ga bo tudi pošteno zaskelilo, ali kar presega meje dostojnosti, je pač preveč. Besede, ki se v pošteni družbi ne smejo in ne morejo izreči, ne gredo v list. Naravnost svinjarsko pa je, kar že piše „Kärntner Wochenblatt“ v svojih „rimskih pismih“. Svinjarija za svinjarijo, da se človeku kar gabi. Človek bi mislil, da je zašel med tropo pravih prascev. In ta list je glasilo učiteljstva, tistih ljudi, ki naj vzgojujejo najljubše, kar imamo, našo mladino! Fej taki brezsrčnosti! Potem naj pa še pošten oče, poštena mati z veseljem izročita svoje dete v roke ljudem, ki z uprav satanskim zadovoljstvom bljujejo iz sebe stvari, ki težko da se slišijo tudi v najnesramnejši prostitucijski hiši! Državno pravdnštvo, ki je sicer tako hitro pripravljeno z zaplembo, če brani Slovenec svoje pravice, pa molči kadar bruha vsenemški list svoje pohujšujoče svinja-

rije! Res, vse častivredna ta naprava c. kr. državnega pravdnštva!

††† „Narodni kolek“. Navdušen fant z dežele nam piše: Spoznavši, da s tem, da kolekujem vsa pisma, ki prilazijo izpod mojega peresa na dan z „narodnim kolekom“, vendar nekoliko koristim naši sveti narodni stvari, sem se navadil to dosledno izvrševati. Pa glej ga spaka! Iskrenemu prijatelju pošljem nedavno iz Pokrčtja v Škofiče razglednico, na katero tudi pritisnem „narodni kolek“. Toda prej, da isto dobi prejemnik v roke, se je nekomu „narodni kolek“ tako dopadel, da ga je odlepil (pustivši seveda še videče sledove), ter ga najbrž poslal kaki zaspansi nemčurski občini za „mušter“ s pripomb' o da naj ista sklene, kot občina Spital ob Dravi z „Wehrschutzmarkami“ i ona s takim kolekom kolekovati zanaprej vsa uradna svoja pisma. Da bi se to zgodilo in „vsekoroško nemštvo“ še ne bo rešeno. Hajl „narodni kolek“!

„Südmarka“ pri delu. Šola v Ovčji vasi je dobila 30 K; neki obrtnik na Koroškem 40 K; dijaških podpor se je razdelilo 80 K. Posojila je dobil neki obrtnik na Koroškem 2000 K. Jim bodo pač dobro teknil ti groši!

Otok. (Nova šola za Otoško občino.) Danes smo izvedeli, kje bo stala naša nova šola. Komisija je odločila za to prostor v Tuševem pašniku, ki leži v bregu griča Št. Ane nad Ribnico. Med drugimi prostori, ki so bili za ta namen ponujeni, je imenovani breg za šolo najbolj primeren: tam je krasen razgled po celem spodnjem delu Vrbskega jezera, lega je solnčna, blizu gozda in nove ceste in sredi šolskega okraja. Odmerili bodo od pašnika okoli 900 kvadratnih sežnjev, kar bo zadosti za šolsko poslopje in mal šolski vrtič. Šola bo morala biti gotova do jeseni leta 1908. Obiskovali jo bodo otroci iz Otoka, Sekire, Ribnice in Št. Ane. Za prostor in zidanje šole bo treba veliko denarjev in bati se je, da bi ljudje ne segali po dvomljivi pomoči nemškega šulferajna, ker potem ne bi imeli šole, ampak ponemčevalnico.

Vrba. Petkov „Kärntner Wochenblatt“ piše, da je neki „Spassvogel“ toliko časa podpisaval svoje ime na protestne pole proti razporoki, da je vse pole napolnil s svojim imenom. „Spassvogel“, ki piše te vrstice, vpraša prav vljudno dotičnega „norca“, če mu je znan ptič, ki mu pravijo „smrdokavra“, ki ima vsenemskim barvam zelo podobno perje in ima svoje ime od lepe lastnosti, da vse ponesnaži, kamor se vsede. Priporočal bi mu tudi v tehtno premišljevanje stari pregovor o „oslu“ — „ki, kjer se povalja, dlako pusti“!

Vrba. Veliki „nemški“ skladatelj Tomaž Košat je posvetil eno izmed „svojih“ najnovejših skladb — „s Hamatle“ — našemu županu Ulbingu, „ki kakor nobeden, drži nemško zvestobo“, kakor pravi „Kärntner Wochenblatt“. Meni se to posvečenje ne zdi prav nič čudno, kajti „gliha ja vkup štriha“: Ulbing je rojen Slovenec, slovenskih staršev sin, in Košat je pa tudi Slovenec, vsaj kot tak je bil do konca svojih gimnazijskih študij vpisan na celovški gimnaziji! Zato tudi ni čudno, da stari slovenski kmetje pojejo — se-

„Ali bo zaslužil mnogo denarja?“ vpraša radovedno mlajša hči.

„Seveda! . . . Vsekako mu častitam, ako dovoli oče“.

„Ali komtesa!“ svari guvernanta.

„Ako pride njegova podoba v razstavo“, pristavi na to. „Pozdravljam ga, ko mu pišete.“

„Komtesa . . . komtesa“, svari zopet guvernanta. „Komtesa pozablja“, pristavi angleški, „da mlada dama ne pozdravlja moških.“

Nevoljno zmaje komtesa Evgenija z glavo.

„Midva sva mladostna prijatelja.“

„Ali ti ljudje!“

„So pridni in pošteni ljudje“, reče Evgenija s poudarkom.

*

*

Pretekli sta dve leti. Spremenilo se je marsikaj.

Grof je umrl naglo in nepričakovano in Evgenija je postala bogata dedinja.

Bila je še v žalni obleki in že so jeli prihajati sorodniki in znanci ter ji govorili o možitvi. S sedemnajstimi leti še devotki ni sila, da bi mislila na moža . . . Mladi in stari so se oglašali ter dvorili lepi in bogati grofici. Med njimi tudi neki obubožan knez. Ta je bil od njene tete priporočen najboljši. Bil je krepek in zal mož. Evgeniji so prijali njegovi pokloni, kakor tudi misel, postati kneginja, in — kmalu so govorili po vasi, da bosta zakonska dvojica.

Tudi Ratmir, ki je napredoval z orjaškimi koraki, je zvedel od doma to novico. Mogoče pa, da je pozabil na mladostne sanje za „komteso“,

mogoče tudi, vtopljen v resno delo, ni več mislil na romantične dogodke, ni odgovoril na to pismo. Podpore iz gradu ni rabil več in v pismeni zvezi s komteso tudi ni bil. Stvar je bila zanj brezpomembna . . .

Bil je lep, jasen predpoldan. Dan po promoviranju v umetni razstavi, in Ratmir je stal ponosen in srečen v bližini svojega umotvora, ki mu je — hvala blagemu profesorju — pripomogel do častne medalje. Radovedno, vendar s predarkom, je poslušal skrivaj sodbo občinstva. Misli je le na svojo znanost in na visoke cilje, katere si je črtal.

Hipoma sliši imenovati svoje ime. Zagleda dve dami v polžalni obleki in mladega, elegantnega in zelo vitkega moža. Ta je oni mladi dami dvoril zelo prijazno, rekel bi, nežno.

„To je slika Ratmira Kazinskega“, reče mlada dama. „Žalibog sem že pozabila njegov obraz. Krasno delo!“

„Podpiral ga je, ako se ne motim, tvoj oče?“ vpraša starejša dama.

„Da, kmetski mladenič, sin revnega kmetiča“, noslja, mlad mož. „Slišal sem o njem. Čudovito, kako napredujejo ljudje! Ni res?“

„Talent in ženijalen duh, podpiran s trudom in vztrajnostjo, dela iz kmetov kralje“, reče mlada dama navdušeno. „Resnično, rada bi ga zopet videla.“

V Ratmiru se zgane nekaj. Spoznal je Evgenijo. Njegovo srce je jelo glasno biti, kakor takrat, ko je hodil skrivaj za komteso in oboževal njeno senco.

„Nu, bo pač umetnik z dolgimi lasmi in zamazanimi prsti“, se smeje knez. „On je ženij! Ni družba za vas, komtesa!“

Znabiti bi ostal Ratmir neopažen v kotu. Ali te besede zbude njegov kmetski ponos in samozavest. Stopi naprej, lepo, elegantno oblečen mož, brez posebnih okraskov, z zlato medaljo na prsih.

„Ako dovolite“ komtesa, reče in se vljudno prikloni, „se vam predstavljam.“

„Ratmir Kazinski“, vzklikne Evgenija presenečena in lahno zardi.

„Da, Ratmir Kazinski“, odvrne slikar in gleda v ljubko obličje. Še vedno so sevale izpod čela lepe, velike, rjave oči.

Poda mu roko, katero poljubi. Nato ga predstavi svojim spremljevalcem. Knez se dotakne le svojega pokrivala, teta pa ga je motrila skozi naočnike.

„Dovolite, komtesa, da sem vaš Ciceron?“ vpraša proseče Ratmir.

Evgenija privoli in vzame takoj njegovo roko. Knezu seveda to ni bilo prav.

„Kaj si vsega ne dovoli ta kmetski bedak“, zagodrnja k teti. „Evgenija se mi zdi pa tudi čudna!“

Nasproti je prišel v obnošenem cilindru star gospod, kateremu so se odkrivali vsi.

„Ah, princ, brat kraljev!“ pošepeta teta in se prikloni.

Tudi knez privzdigne klobuk.

Stari gospod se nasmeje slikarju ter mu poda roko. „Bog vas živi, Kazinski . . . Bog živi! Morebiti celo nevesta? Častitam srčno!“ Še

veda v slovenskem jeziku — „Košatove“ pesmi, dasiravno ga toliko poznajo, kakor on tiste čase, ko so slovenski kmetski fantje že peli „njegove“ pesmi!

Gozdanje. Te dni je umrl naš župan Jan Teppan. Dasiravno je bil naš nasprotnik, mu vendar moramo priznati, da je bil sposoben za županski posel in da je svoje dolžnosti redno opravljal. Radovedni smo, kdo bo neki njegov naslednik. Čas bi bil pač, da se slovenski rodoljubi pošteno pobrigajo za to občino. Le poštenega dela je treba in občina bi bila naša, posebno ker je bil umrl župan edini mož, na katerega so se nasprotniki mogli opirati. Torej na delo!

Škofice. V nedeljo so imeli socijalni demokraci v privatni hiši socijaldemokrata Franca Pinteriča v Škoficah zborovanje po § 2. Govoril je sodrug Maier iz Beljaka. Andrej Aleš je bil predsednik. Kako se tem vsiljivim reševalcem kmetov v Škoficah zaupa, kaže najbolje to, da so hoteli v gostilni za zborovanje prostor imeti, kar pa jim je izpodletelo — čast gostilničarjem. Jako zanimivo je, da je med zborovanjem žena Pinteričeva, Ana, stala pred hišo na častni straži in da so se tega zborovanja tudi učitelji udeležili. Gospoda Palla-ta prosimo, da za nadučitelja Šajflingerja in podučitelja Skale-ta v Škoficah in Simona Plančeva v Št. Ilju za njih zasluge na polju socijaldemokratov posreduje in pri gospodu Riesetu v Celovcu prošnjo za nje vloži, da se jih proglasi za mučenike socijaldemokratskih idej, gospodom učiteljem iz Hodiš pa v enakem slučaju za vožnjo v Škofice na stroške deželnega šolskega sveta voz naroči.

Beljak. (Ustanovni shod društva „Drave“) se je vršil ob lepi udeležbi prošlo nedeljo v Beljaku. Društvo se je s pomočjo beljaškega slovenskega omizja ustanovilo in ima za bodočnost koroških Slovencev velevažne namene. Daljše poročilo priobčimo prihodnjic.

Zilska dolina. Blagor Slovincu, ki ga „Bauernzeitung“ trga po svojih predalih, kajti o njem se lahko reče, da je pošten narodnjak, pošten Slovenec. Vse drugače pa je s Slovincem, če ga ti zagrizeni lutrovski listi hvalijo, za navadnega človeka, mislim, kaj pa šele s slovenskim duhovnikom, če je v veliki milosti pri nemških „los-vonromlarjih“! Kako naj potem pošten naroden Slovenec misli o njem?! Po poročilu „Bauernzeitung“ ima župnija Vrata „duhovnika v polnem pomenu besede, ki se ne pajdaši z gotovo sodrgo.“ (Sodrga so — pošteni narodni Slovenci.) In ta „slovenska sodrga“ ni zadovoljna, da bi ji župnikoval mož, ki občuje le z najhujšimi nasprotniki Slovencev, katerega dobiš le v družbi najzagrizenejših vsenemcev, ki se udeležuje vsenemških zborovanj, dasiravno je rojen Slovenec, da, celo kranjski Slovenec! In zaradi tega grozen polom v „Bauernzeitung“, kar je gotovo „najboljše priporočilo“ za slovenskega duhovnika. Da, da, kdor se med otrobe meša, ga svinje požró!

Brda na Zili. (Razno.) Na pošti v Šmohoru niti enega uradnika ni, ki bi znal slovenski, tako smo izvedeli iz verodostojnega vira. Ker pa naš poštni sel tudi ne zna slovenski, ne pridemo v tem oziru iz poštnih neprijetnosti. Privatni poštni promet naše občine pa se vrši v zmirom

en mahljaj z roko v pozdrav in dobrovoljni princ gre dalje.

Evgenija je zardela in počasi odtegnila roko iz roke Kazinskega. Slikar je postal zmeden. Nato se nasmeje.

„Prav imate, komtesa; znan mi je prepad, ki nju loči. Njegova kraljeva Visokost me je videla prvokrat iti z damo. Odtod ta pomota.“

„Ždi se mi posebno priljubljen celo v najvišjih krogih“, reče knez vsekako zlobno.

Kazinski molči in pogleda Evgenijo. Ona pa vzame odločno zopet njegovo roko in Ratmir jo potegne tesneje k sebi. Govorila sta sicer o samih podobah in o umetnosti, o njegovih načrtih, ali . . . čutila sta, da sta ustvarjena drug za drugega . . .

Ko se ločita, si stisneta roki. „Ali mi boste pisali iz Rima?“ vpraša Evgenija.

„Ako smem računati na odgovor, gotovo.“

„Seveda!“

„Potem vam bom imel mnogo povedati.“

Ona je zardela in rekla za trenotek: „Tem boljše!“

Še enkrat mu poda roko in ga nežno pogleda. On je držal njeno roko dolgo, tako dolgo, da je jel knez mrmrati.

In kakor je cenjeni bralec in bralka že spredvidela, tako se je zgodilo.

Z vse drugačnimi čustvi se je vrnila Evgenija v očetovski grad. Snubitev kneza ji je sicer laskala, ali njene misli so bile pri resnem delavcu, pri onem umetniku, kateri ji je odslej poročal o vsem svojem početju.

naraščajočem obsegu v slovenskem jeziku, kajti naši narodni nasprotniki in odpadniki znajo naše ljudi izvrstno zbujati iz narodnega spanja. Heil Südmark! Le tako naprej in pogin vam je gotov! Povem vam: Brdska občina je zilska Švic! Od poštnega ravnateljstva pa pričakujemo, da ta nedostatek na pošti v Šmohoru odpravi — v tem oziru ne razumemo šale. — Z otvoritvijo nove pošte pri nas na Brdu z dnem 1. maja t. l. ne bo menda zopet nič, ker je sem namenjena gđna. poštarica zbolela. Govori se, da bo poštna sarnna v župnišču. Napačno bi to ne bilo. — Dne 23. aprila vršila se je zanimiva obravnava pri c. k. sodišču v Šmohoru radi lovske tatvine. Obtoženec — naš mož — imel je že dve obravnavi radi tega. Pri zadnji tretji razpravi zastopal ga je naš odvetnik, g. dr. Brejc, in bil je popolnoma oproščen. O tem spregovorimo še pozneje pametno besedo. Danes omenimo samo, da je ta izid obravnave naše nasprotnike občutljivo „piknil“. „Žje Bueg hoče toko mötö!“

Tuce na Radišah. Naši nasprotniki so se zdaj poboljšali, ker so se začeli zanimati za „Mir“. Minuli teden je hodil neki človek iz Podgrada z imenom Natek in iskal pri več hišah v naši vasi, kjer so naročeni na „Mir“, za medgorskega župana „Krasniga“ eno že pred dalj časom izišlo številko. V neki gostilni je ta človek obetal celo, da bi rad plačal sodček piva, ako bi zaželjeno številko le dobil. Bil je v njej, kakor je pravil, menda članek o županu. Ne vemo sicer, ali se mu je posrečilo jo dobiti v roke ali ne. Da pa ne bo več treba temu gospodu županu poldrugo uro daleč stikati za „Mirom“, zato mu povemo, če bi ga tako rad bral, da izhaja v Celovcu. In če plača 4 krome naročnine na leto, ga dobi vsak teden na dom. Kdor ga hoče brati, naj ga tudi naroča. Mi ga naročujemo zase in za naše prijatelje-somišljenike. Pivo pa, kadar smo žejni, kupimo že lahko sami; našim nasprotnikom ga ni treba nam plačevati. Razumeli!

Društveno gibanje.

Pevsko in izobraževalno društvo „Slavček“ v Škoficah priredi prihodnjo nedeljo, t. j. 6. majnika t. l., po popoldanski božji službi javen društven shod v Št. Ilju v gostilni pri Miklavcu s sledečim sporedom: Igra: Sv. Neža. Razni govori, prosta zabava. K obilni udeležbi vabi odbor.

Vabilo na XLII. redni občni zbor „Slovenske Maticе“ v sredo dne 16. velikega travna 1906, ob šestih popoldne, v veliki dvorani „Mestnega doma“ v Ljubljani. Vrsta razpravam: 1. Predsednikov oговор. 2. Letno poročilo tajnikovo za dobo od 1. rožnika lani do 30. malega travna letos. 3. Poročilo blagajnikovo o računskem sklepu za l. 1905. 4. Volitev treh računskih presojevalcev (§ 9. lit. a) dr. pravil). 5. Poročilo blagajnikovo o proračunu za l. 1906. 6. Poročilo o premembi društvenih pravil. 7. Dopolnilna volitev društvenega odbora.

Dopisi.

Dobrlavas. Naše izobraževalno društvo sicer počasi, pa krepko napreduje. Število članov se

Vsako pismo Ratmirovo je bilo zanjo zaklad, vsak dan, ki ga ji je prinesel, dan veselja in radosti. Ni je snubil, ni je opeval, ali vse vrstice njegovega pisma so govornile ono sveto navdušenje za njo, katera je lastna le umetnikom za njih sanjave vzore.

In knez, ki je sprevidel, da ne opravi nič, je odpotoval in na njegovo mesto je prišel Ratmir.

Ni potreba govoriti dalje, kako je prišlo do tega. Ali nekega lepega večera sta korakala Evgenija in Ratmir po gozdnem potu čez ozko brv iz grada, sama, popolnoma sama in tako srečna . . .

V hiši rodbine Kazinskih so sedeli pri večerji. Silno se začudijo in planejo raz sedeže, ko zagledajo komteso. Ona pa reče smehljaje in nežno: „Zgubila sem zlato krono in Ratmir mi je dal krono iz cvetk svoje ljubezni . . . Ali me hočete ljubiti tako kakor njega?“

In jokali so se vsi veselja in angelj sreče in blaženosti je bil pri njih . . .

Amerikanski dvoboj. Iz Varšave poročajo: Na plesu grofa Teodorova sta dva plemenitaša, Milevski in Komorovski, prišla do prepira. Sklenila sta končati prepir z dvobojem na ameriškanski način, in sicer sta določila, da bosta igrala na karte, a oni, ki bo izgubil, se bo moral ustreliti. Res sta šla v posebno sobo in tam igrala na karte. Igro je izgubil Komorovski, ki se je takoj na licu mesta ustrelil z revolverjem.

Naročajte in razširjajte „Mir“!

je povzdignilo na 42. Mnogi bi še pristopili, pa pravijo, da le tedaj, če dobi društvo prostore v „Narodnem domu“, ki je bil že v početku zgradbe narodnim podjetjem namenjen. Seveda je sploh iskrena želja in volja vseh Dobrolovec, da se preseli društvo v „Narodni dom“. In če noče posojilnični odbor izgubiti zaupanja pri zavednih Slovincih, se bo moral prej ali slej vdati. Čemu pa je sicer ta stavba sredi Dobrlevasi?

Na velikonočni ponedeljek se je vršilo prvo redno mesečno predavanje. G. župnik V. Weis je v izbranih besedah začrtal cilj naše izobrazbe. Cilj vsake izobrazbe mora biti napredek. Pa kateri napredek je pravi? Le napredek v krščanskem duhu. Bog je izročil človeku gospostvo nad vsem stvarstvom. Človek torej naj preiskuje in spoznava sile in moči stvarstva, naj jih porablja v svojo korist, naj si bistri duh v spoznavanju resnice in naj kroti in zatajuje zle moči človeške narave. Tako se bo bližal zmiraj bolj svojemu Bogu — svojemu večnemu cilju, neskončni lepoti. To je pravi napredek. Nasprotniki sicer trdijo, da so oni napredni in mi nazadnjaki, ali njih napredek je stremljenje le po časnem uživanju, in pri tem pozabljajo, da je človek stvarjen po podobi božji.

G. Vidovic je obdelaval snov „Zakaj propada kmetijstvo?“ in razkrival glavne rane kmetškega stanu. Na eni strani se je kmet od države premalo podpiral, na drugi strani si mladi gospodarji preveč zaupajo, ko prevzamejo zadolžena posestva, katerih potem ne morejo rešiti iz dolgov.

Domači g. kaplan pa je podal nekaj pregled, kaj se godi križem sveta. Ko je govoril o križev in trpljenja polnem zakonu Avstrije z Ogrsko in svoje razkladanje malo osolil, se je vse prav srčno smejalo. Mi Avstrijci smo mož, hlače nosi pa le oblastna gospa Ogrska. Da se mi pri tem ne počutimo posebno v „ročicah“, je jasno.

Bog daj društvu res pravega napredka! Po zgledu Štajarcev hočemo proučiti naše postave, našo upravo, da tako postanemo zavedni državljanji, ki se znajo posluževati svojih pravic.

Razne stvari.

Potres v San Francisku se je še enkrat ponovil, ali večje nesreče ni več napravil. Ravno tako so tudi ogenj ustavili. Sedaj se že začena resno misliti na to, da se mesto iznova sezida. Od vseh strani ameriških držav dohajajo velikanske podpore za ponesrečence, in kar je gotovo čudno, Američani so celo tako ponosni, da nočejo iz drugih držav nikakih podpor. Iz Evrope in celo iz Kitajskega so hoteli poslati velike svote denarja za ponesrečence v San Francisku in okolici, ali predsednik ameriških zedinjenih držav je vsa ta darila odklonil. Vsi bogatejši ljudje v San Francisku bodo iznova zidali svoje palače, in pravi se, da bo v par letih mesto še veliko lepše, kakor je bilo pred potresom in požarom. Sedaj odkopava velikanska množica delavcev razvaline. Živil je prišlo od raznih strani toliko, da ne morejo vseh porabiti. Odškodnine bodo morale plačati razne zavarovalnice okrog 1000 milijonov kron. Podpor so nabrali v Ameriki okrog 130 milijonov kron.

Očividec o osebi Jezusa Kristusa. Pred malo časa je bil v nekem italijanskem listu priobčen članek, v katerem se je obžalovalo, da ne poznamo slike našega Odrešenika. Ob tej priliki je Donato de Leonardis poslal uredniku dotičnega lista pismo Publija Lentula, namestnika v Judeji, namenjeno cesarju Avgustu, katero pismo se je baje ohranilo v arhivu rodbine Cesarini. V tem pismu piše namestnik iz Judeje cesarju v Rim sledeče: „Ker sem čul, da želiš videti to, kar ti hočem povedati sedaj, pravim ti, da v naših časih živi in potuje neki človek velikih kreposti, imenom Jezus Krist, ki ga narod imenuje preroka resnice in o katerem trde njegovi učenci, da je sin Boga, stvarnika nebes in zemlje in vsega, kar je bilo in je nad njima. V resnici, o Cezar, vsakega dne se čuje čudnih stvari o tem Jezusu Kristu. On oživlja mrtve, ozdravlja bolne z eno samo besedo. Človek je to srednje velikosti in jako lepega obličja, a obraz mu sije tolikim veličanstvom, da so oni, ki ga opazujejo, prisiljeni ljubiti ga in se ga bati. Lasje, ki mu padajo do ušes, imajo barvo zrelega lesnika, a od ušes do ramen barvo zemlje, samo nekoliko svetlejo. Na sredi čela so mu lasje razdeljeni po običaju Nazarenskem, čelo pa mu je široko in vedro. Na obrazu nima nikakih brazgotin, niti drugih madežev; barve je ublaženo rdeče, kar ga diči z milino. Nos in usta ne bi mogla biti od nikogar bolje načrtana. Njegova brada, popolnoma podobna lasem, ni preveč dolga in razdeljena je na dve polovici; pogled mu je čudno veličasten in oster; očesi sta mu mili in jasni; a to, kar je čudno, ti odseva na obrazu in v očeh podobno

solničnim žarkom, na način, da ga nikdo ne more uprto motriti radi svetlosti, ki jo odseva. Kadar graja, plaši, kadar opominja, joče. On zna pritegniti k sebi ljubezen, a on sam je le redko-kedaj vesel. Pravijo, da ga niso nikdar videli, ko se smeje, pač pa ko joče. Roke in mišice so mu izredno lepe. V govoru zadovoljeva vsakogar, ali redko ga je videti. A če je prišel v družbo, kaže veliko čednost. Na pogled je tudi v osebi najlepši človek, ki si ga je možno misliti, v vsem podoben materi, kakor se je še nikdar ni videlo lepše v teh krajih. Ako torej Tvoje Veličanstvo, o Cezar, želi videti ga, kakor si me obvestil v prejšnjih oglasih, pošlji mi odlok, in jaz ga odpravim takoj. S svojim znanjem je zadivil ves Jeruzalem. Pozna vse jezike in znano, da si ni nikdar nič učil. Hodi bos in gologlav, podobno slaboumnežu: mnogi se smejejo, ko ga vidijo. Ali s svojo navzočnostjo, ko govori, provzroča strah in začudenje. Vsi trde, da se takega človeka ni še nikdar videlo v teh krajih. V resnici ga — kakor mi zatrjajo — židje imajo za Boga in pač mu verujejo, a mnogi ga tudi tožijo pri meni, češ: da je proti postavam Tvojega Veličanstva. Mene so vznemirili ti zlobni židje. Govori se, da on ni nikdar in nikomur kaj žalega storil, in vsi oni, ki ga poznajo in ki so občevali z njim, trdijo, da so od njega prejeli dobrih del in zdravja. Pripravljen sem Tebi za poslušnost, in to, kar mi zapove Tvoje Veličanstvo, bo izvršeno. — Iz Jeruzalema, Tvojega Veličanstva najzvestejši in najpokornejši Publij Lentul, namestnik v Judeji.

Orožnik trikratni roparski morilec. Iz Segedina poročajo: Bivši orožnik Karol Kodas je v praznikih hotel obiskati v Sobotici svojo ženo in otroke ter jim prinesiti darov. Za to potreben denar si je hotel pridobiti z vlomom v hišo trgovca Viljelma Kardosa. Kodas je prerezal trgovcu vrat. Trgovčeva soproga je priletela v sobo ter se jokaje vrgla na truplo svojega umorjenega moža. Dekla Marija Torro je od daleč gledala umor, hitela je po zdravniku, ker pa zdravnik ni dobila, vrnila se je nazaj v hišo, kjer je morilec ravno ropal. Morilec je planil k dekli, jo ubil, potem pa s plenom pobegnil. Morilec je že prijet in svoja strašna dejanja priznal.

Kdor ljubi kakao in čokolado, temu bodi priporočen:

Ivana Hoffa

Kandol-Kakao

ki ima najmanj tolače v sebi, je torej najlaše prebaven, ne provzroča nikoli zaprtosti in je ob najboljšem okusu izredno poceni.

Pristen samo z imenom

Ivan Hoff

in s levjo varstveno znamko.

Zavoji po 1/4 kg 90 vinarjev

1/2 » 50

Dobiva se povsod.

Slovinci, spominjajte se Velikovške šole!

Gostilna z majhnim posestvom

se da v najem v obljudeni vasi v Zilski dolini, ali pa se tudi proda. Več pove M. Waldhauser, Bozen, Tirolsko.

Zakonito zavarovano.

Vsako ponarejanje in ponatiskovanje kaznivo.

Edino pravi je
Thierryjev balsam

le z zeleno znamko z nuno.

Staroslaven neprekosljivo zoper motenje prebavljanja, krče v želodcu, koliko, prehlajenje (katar), prsne bolezni, influenco itd. itd.

Cena: 12 malih ali 6 dvojnatih steklenic ali 1 velika posebna steklenica s patent. zamaškom K 5.— franko.

Thierryjevo centifolijsko mazilo splošno znano kot „non plus ultra“

za vse še tako zastarele rane, vnetja, poškodbe, ture in ulčesa vseh vrst. — Cena: 2 lončka K 3-60 franko razpošilja le proti predplačilu ali povzetju

Lekarnar A. Thierry v Pregradi pri Rogaški Slatini.

Knjizico s tisočih zahvalnih pisem zastoj in franko.

Dobiva se skoro v vseh lekarnah in medicinskih drogerijah.

Svoji k svojim!

Tvornica slamnikov

M. Cerar v Domžalah na Kranjskem

se pripoča gospodom trgovcem in slavnemu občinstvu v obilo naročenje vsakovrstnih slamnikov. Cene nizke, postrežba točna.

Proda se takoj Rusova kajža v Hrenovčah,

župnija Šmarjeta pri Velikovcu. Posetve ima 12 birnjev, dva orala sladkega travnika, 1 oral lesa. Kajža, l. 1897. na novo zidana, ima 3 sobe, kuhinjo in klet, hlev obokan za 5 goved prostora. Več pove lastnik **Matija Hrasnik**, p. d. Rus v Hrenovčah, pošta Gornje Trušnje.

Tri goldinarje

stane poštni zaboček 5 kil (okrog 50 do 60 komadov) lepo sortiranega toaletnega mila, vijolice, vrtnice, heliotrop, mošus, šmarnice, breskvin cvet, itd.

Razpošilja po povzetju

„podjetje Manhattan“,

Budapešta, VII., ulica Bezeredy 3.

Kopalnice in vodno zdravilišče v Kamniku na Kranjskem.

Postaja c. kr. državne železnice. Popolno zdravljenje z vodo (sistem Priessnitz, Winternitz in Kneipp), ogljenokisle in električne kopeli, zdravljenje s suhim, vročim zrakom, masaža in zdravstvena telovadba. Uporaba elektrike. — Načrti zastoj. — Sezija od 15. maja do septembra. Zdravniški vodja: **Dr. Rudolf Wackenreiter.**

Ravnokar je izšla nova izdaja:

Kristusovo življenje in smrt

v premišljevanjih in molitvah.

Poleg **Gašparja Erharda** za Slovence priredil

† **Štefan Kociančič**

profesor bogoslovja v Gorici.

Druga izdaja.

Izdala in založila **Družba sv. Mohorja v Celovcu.**

Cena: Dva dela, mehko vezana za ude K 5-40, za neude in po knjigarnah K 8.— po pošti 1 K več.

” ” ” trdo vezana z usnjatim hrbtom za ude K 7-80, za neude in po knjigarnah K 10-40, po pošti 1 K več.

Svoji k svojim!

Opozarjamo vsakega varčnega rodoljuba na edino hrvatsko zavarovalno zadrugo

„CROATIA“

pod pokroviteljstvom kralj. glavnega mesta ZAGREBA.

Ista zavaruje na Štajarskem, Kranjskem in Koroškem vse premičnine, živino in pridelke proti ognju po najnižjih cenah.

Vsa pojasnila daje:

glavni zastop „CROATIE“ v Celovcu

Valentin Jug, benediktinski trg št. 4.

Zastopniki se iščejo po vseh večjih krajih Koroške.

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta 19 — v Medjatovi hiši v pritličju — Dunajska cesta 19

sprejema:

1. zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in pridelkov proti požarni škodi;

2. zavarovanja zvonov proti poškodbi.

Pojasnila daje in sprejema ponudbe ravnateljstva zavarovalnice ter postreže na željo tudi s preglednicami in ceniki.

Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico.

V krajih, kjer še ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavlja spoštovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Edina domača zavarovalnica! — „Svoji k svojim!“

Zdravje je največje bogastvo! — Zdravje je največje bogastvo!

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in nedosegljive **kapljice sv. Marka** se uporabljajo za zunanjo in notranjo vporabo. Osobito odstranjujejo trganje in koljenje po kosteh, nogah in rokah, ter izlečijo vsak glavobol. One delujejo nedosegljivo in spasonosno pri boleznih na želodcu, ublažujejo katar, urejujejo izmečke, odpravijo naduho, bolečine in krče, pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri n. čreva. Preženejo velike in male gliste, ter vse bolezni izvirajoče od glist. Delujejo izborno proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezeh ter koliko in ščipanje v želodcu. Odpravijo vsako mrzlico in vse bolezni izvirajoče od mrzlice. Te kapljice so najboljšo sredstvo proti boleznim na maternici in madronu, radi tega ne bi smele manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši.

Dobivajo se samo: **Mestna lekarna, Zagreb.** — Radi tega naj se naroča naravnost pod naslovom: „Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg št. 6, poleg cerkve sv. Marka.“

Denar se pošilja naprej ali povzame. Manj kakor 12 steklenic se ne pošilja. — Cena je naslednja in sicer franco postavljen na vsako pošto:

1 ducat (12 steklenic) 4 K, 2 ducata (24 steklenic) 8 K, 3 ducate (36 steklenic) 11 K, 4 ducate (48 steklenic) 14-60 K, 5 ducatov (60 steklenic) 17 K.

Na razpolago imam na tisoče priznanih pisem, katerih mi ni mogoče radi pomanjkanja prostora navesti. Zato navajam samo imena nekaterih gospodov, ki so uporabljali „kapljice sv. Marka“ z najboljšim uspehom, ter popolnoma ozdravili: Ivan Baretinčič, učitelj; Stjepan Barič, župnik; Ilija Mamić, opankar; Janko Kišulj, kr. nadlogar; Stjepan Seljanić, seljak; Sofija Vukelić, šivilja itd. itd.

Mestna lekarna, Zagreb, Markov trg št. 6, poleg cerkve sv. Marka.

Ustanovljena l. 1360.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2.000.000.

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, priporitet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Prodaja srečk proti mesečnim odplačilom.

Promese Izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje

izrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. Daje predujme na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurznim izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavalje.

Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. — Podružnica v Spiljetu.

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjizice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promet s čeki in nakaznicami.